

Scheldgedichten

Willem Kloos, De Nieuwe Gids. Jaargang 9. W. Versluys, Amsterdam 1894,
https://www.dbnl.org/tekst/nie002nieu09_01/nie002nieu09_01_0029.php.

IX. Aan de quasi-artiesten.

Gij zult niet met een kroon op 't hoofd in 't Rijk
Der Lettren zitten ná uw dood, verdwaasden,
Gij knutslaars ijdljik, die alleen maar aasden
Om eens te zitten, niet voor 't Volk, te prijck

Voor boeren, die dan zouden zeggen: 'Kijk,
Dat 's óók een knappe dichter, maar 'k bereik
Er niets van, met mijn dom hoofd, 't zijn verraasden,
Die liever zorgen moesten dat zij kaasden.'

O allen gij, die meent te zijn een dichter,
Maakt toch u-zelf een aantal ponden lichter
En weet wel dat onze echte kunst slechts daar staat,

Waar zij oprecht fier op haar beenen waar staat,
Weet toch dat Uw taal slechts in M I J N hand's veilig,
Wijl Zij slechts in M I J N hart is heilig, heilig.

XXII. Epigram.

Herman gaat nu studeeren in Dante en de Chemie,
Hij moest liever sturen aan zijn Tante een Colibrie.

Willem Kloos, De Nieuwe Gids. Jaargang 9. W. Versluys, Amsterdam 1894,
https://www.dbnl.org/tekst/nie002nieu09_01/nie002nieu09_01_0029.php.

V. Aan een pseudo volks-leider.

Ik zal u allen rechten, huich'lend vee,
 Dat thans langs Holland's recht-gebaande straten
 Loopt als een kuddeetje, idioot-verwaten,
Gruwl'ke misdaad'gers, en veel volks loopt mee:

Omdat het Hollandsch Volk goed is, gelaten
 Mee-gaand met elk fraai-prater, die, te-vreê,
Laaglijk, in zijn-zelfs ijdelheid, kan praten
 Of hij 't geluk in pacht had en de vree

Van dit groot Volk, dat nog zich-zelf kan blijven,
 Als het maar blijft over het buigend hoofd
 'n Vorstin gedoogen, Wie het kan beklijven
 In houw en trouw, hooglijk elkaar beloofd.
O laat elk dit met zijn bloed onderschrijven!
Zoo niet, zal niets van dit Volk overblijven.